

Prefață

Domnul va așterne în fața ta o cale pe care n-a mai pășit nimeni până acum.

O cale care, asemenea mării, amenință să te înece, dar în final va fi calea ta de scăpare.

—CHARLES H. SPURGEON

Soarele Orientului Mijlociu cobora spre asfințit, trăgând după sine mantia rece a nopții peste orașul Ierusalim. Străzile vechiului oraș se goleau treptat, pe măsură ce ultimii hoinari se îndreptau, cu pași nesiguri, spre casă. Pretutindeni, lămpile cu ulei își împrăștiau ultimele pâlپări, muribunde, și miro-surile înțepătoare, iar tăciunii se stingeau încet în vetre.

Însă, într-o odăiță din apropierea templului, un bărbat pe nume Asaf stătea treaz pe un pat îngust, învelit cu o pătură. Lumea lui se destrăma și, deși extenuat, nu reușea să adoarmă.

În cele din urmă aprinse opaițul* și începu să citească din Biblie. Își aduse aminte de miracolul de la Marea Roșie, relatat în capitolul 14 al cărții Exodul—

* Opaț – lampă mică, primitivă, ce luminează cu ajutorul unui fitil introdus într-un recipient umplut cu seu, ulei sau untură (n.tr.)

când apele mării se despărțiseră, lă-sându-i să treacă pe copiii lui Israel, care erau urmăriți de armatele lui Faraon.

Mai târziu, Asaf avea să consemneze aceste gânduri în Psalmul 77, unde, după ce își destăinuie suferința sufletească, evocă vremurile de odinioară, în care Dumnezeu Și-a arătat puterea-I nemărginită:

Ți-ai croit un drum prin mare,
o cărare prin apele cele mari
și nu Ți s-au mai cunoscut urmele.
Ai povățuit pe poporul Tău ca pe o turmă,
prin mâna lui Moise și Aaron. (Ps. 77:19-20)

În acea poveste—în acel Dumnezeu—Asaf simți că-și recapătă puterile.

Doar imaginați-vă: vântul vuia înspăimântător, iar apele se despărțiră, mărginite de două ziduri uriașe, îngăduindu-le israeliților să treacă nevătămați prin mijlocul mării, fără să-i atingă vreun strop măcar. Iar lucrul acesta s-a întâmplat nu de dragul experienței în sine, ci ca să ne demonstreze nouă, tuturor, într-o manieră neechivocă și de neuitat că Dumnezeu găsește o cale de scăpare chiar și atunci când toate lucrurile par să ne stea împotriva—oricât am fi de speriați și de lipsiți de speranță.

Și eu sunt precum Asaf. Nu demult, zburam de la Atena la New York cu sufletul zbuciumat din pricina unei probleme care mă depășea. O persoană dragă mie avea necazuri. Privind spre apele învolburate ale Atlanticului, de dedesubtul meu, I-am cerut ajutorul lui Dumnezeu, după care mi-am deschis Biblia. Pasajul din ziua aceea se nimeri să fie tocmai Exodul 14.

Locul de lângă mine era gol, dar, de îndată ce am început să citesc, am simțit foarte puternic că Domnul Însuși ședea alături de mine, călăuzindu-mă pe tot parcursul pasajului respectiv. Mi-am căutat degrabă stiloul și am început să scriu.

Pe măsură ce parcurgeam capitolul cu pricina, cele zece reguli îmi apăreau pe rând în fața ochilor, ca niște bărci gonflabile ce se umflă instantaneu; zece modalități de a face față problemelor și dezamăgirilor vieții. Zece strategii divine menite să ne ajute atunci când ne confruntăm cu un necaz, atunci când ne trezim între ciocan și nicovală—între diavol și adâncul Mării Roșii.

Mi-am petrecut tot restul zborului cugetând asupra însemnărilor mele și, odată ajuns acasă, am început să aplic în mod concret aceste principii în viața mea de zi cu zi. Și atunci, ca și acum, le găsesc la fel de utile și de eficiente în a mă ajuta să fac față provocărilor și greutăților vieții.

Să nu credeți că e vorba de zece pași facili pentru rezolvarea rapidă a problemelor. În cazul meu, a durat destul de mult să-mi înving durerea și să obțin un rezultat pozitiv. Totuși, la fel ca Asaf, am descoperit că Exodul 14 ne oferă o metodă biblică de a face față greutăților cu ajutorul credinței, pe baza promisiunilor, prezenței, providenței și puterii infinite ale lui Dumnezeu.

Poate că apele Mării Roșii se întind nemărginite în fața noastră; pustia poate ne înconjoară cât vedem cu ochii; poate că dușmanii ne suflă în ceafă. Trecutul ni s-ar putea părea neverosimil și viitorul, imposibil, însă Dumnezeu lucrează în moduri pe care nu le putem

desluși. El va găsi o cale de scăpare pentru copiii Lui, oricât ar fi de istoviți—dacă au răbdare.

(Eu, Domnul) voi face un drum prin pustie și râuri în locuri secetoase. (Isaia 43:19)

Stăruieți în rugăciune, vegheați în ea cu mulțumiri. Rugați-vă... ca Dumnezeu să deschidă o ușă...
(Coloseni 4:2-3)

Domnul va seca limba mării Egiptului... așa că *vor putea trece încălțați. (Isaia 11:15)*

Nu v-a ajuns nicio ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre, ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul *să ieșiți din ea*, ca s-o puteți răbda. (1 Corinteni 10:3)

Nicio mare nu este mai adâncă decât dragostea Lui. Nicio armată nu este mai puternică decât oastea Lui de îngeri, nicio forță nu e mai presus de tronul harului Său, niciun dușman nu poate zădărnici lucrarea Lui, directă sau indirectă, în viața noastră.

Într-un cuvânt, tâlcul poveștii cu Marea Roșie este următorul: Dumnezeu va găsi întotdeauna o soluție pentru copiii Lui istoviți, dar credincioși—chiar dacă va trebui să despice apele mării pentru asta.